

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 215/2016
16.03.2016. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Веска Крстајића, председника већа, Биљане Синановић, Милунке Цветковић, Зорана Таталовића и Радмиле Драгичевић-Дичић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Зорицом Стојковић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Д.А., због кривичног дела злоупотреба овлашћења у привреди из члана 238. став 2. у вези става 1. тачка 1. у вези члана 33. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Д.А., адв. Д.З., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Сомбору К бр. 797/14 од 06.03.2015. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 1115/15 од 10.11.2015. године, у седници већа одржаној дана 16.03.2016. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољен, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Д.А., адв. Д.З., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Сомбору К бр. 797/14 од 06.03.2015. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 1115/15 од 10.11.2015. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сомбору К бр. 797/14 од 06.03.2015. године окривљени Р.Н. и Д.А. оглашени су кривим због кривичног дела злоупотреба овлашћења у привреди из члана 238. став 2. у вези става 1. тачка 1. у вези члана 33. Кривичног законика за које су им изречене условне осуде тако што су им утврђене сваком понаособ казне затвора у трајању од по једне године и истовремено одређено да се исте неће извршити ако окривљени у року од три године не учине ново кривично дело. Истом пресудом окривљени су обавезани да солидарно плате трошкове кривичног поступка у износу од 99.660,00 динара, у року од два месеца од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења као и да сваки понаособ плати паушал у износима од по 8.000,00 динара у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде под претњом принудног извршења.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 1115/15 од 10.11.2015. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног Д.А., а првостепена пресуда, потврђена.

Против правноснажних пресуда Основног суда у Сомбору К бр. 797/14 од 06.03.2015. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 1115/15 од 10.11.2015. године, захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног Д.А., адв. Д.З., због повреде закона, с`предлогом да Врховни касациони суд укине првостепену и другостепену пресуду и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање.

Врховни касациони суд је у седници већа, размотрио списе предмета са захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног Д.А., адв. Д.З., па је нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Д.А., адв. Д.З., је недозвољен.

Одредбом члана 484. Законика о кривичном поступку, прописано је да се у захтеву за заштиту законитости мора навести разлог за његово подношење (члан 485. став 1. ЗКП).

Када се захтев подноси због повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1) ЗКП), окривљени преко свог браниоца, а и сам бранилац који у корист окривљеног предузима све радње које може предузети окривљени у смислу одредбе члана 71. тачка 5) ЗКП, такав захтев може поднети само из разлога прописаних одредбом члана 485. став 4. ЗКП, дакле због повреда одредаба члана 74, члан 438. став 1. тачка 1) и 4) и тачка 7) до 10) и став 2. тачка 1), члан 439. тачка 1) до 3) и члан 441. став 3. и 4) ЗКП, учињених у првостепеном поступку и поступку пред апелационим судом.

Обавеза навођења разлога за подношење захтева због повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1) ЗКП) подразумева не само формално навођење повреде закона већ и означавање конкретне повреде и указивање на то у чему се она састоји.

Бранилац окривљеног Д.А., адв. Д.З., у захтеву за заштиту законитости као разлог подношења захтева, само формално наводи повреду закона, али не означава о којој конкретно повреди закона се ради, док из образложења захтева произилази да указује на повреду закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, односно да је у погледу кривичног дела које је предмет оптужбе примењен закон који се не може применити, што представља дозвољен разлог за подношење захтева. Исто образлаже тако што наводи да окривљени Д.А., критичном приликом, није прибавио противправну имовинску корист већ је остварио накнаду за свој рад (услуге), за извршену продају опреме и материјала, за наплаћену закупнину за издавање опреме, као и за позајмицу предузећу, чиме, по оцени Врховног касационог суда у суштини полемисе са чињеничним утврђењима суда, оценом доказа и износи сопствени закључак о кривици окривљеног, а што све не представља разлог због којег је у смислу члана 485. став 4. ЗКП дозвољено

подношење захтева за заштиту законитости окривљеном и његовом браниоцу а због повреде закона.

Имајући у виду да је у поднетом захтеву само формално означена повреда закона због које је подношење захтева дозвољено (члан 439. тачка 2) ЗКП), а суштински се указује на недозвољене разлоге за подношење захтева (чињенично стање и оцена доказа), то је Врховни касациони суд исти, на основу одредбе члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП, одбацио као недозвољен и одлучио као у изреци решења.

Записничар-саветник,
Зорица Стојковић, с.р.

Председник већа-судија,
Веско Крстајић, с.р.